Klasiklerle TANIŞIYORUM

Tom Sawyer'ın Maceraları

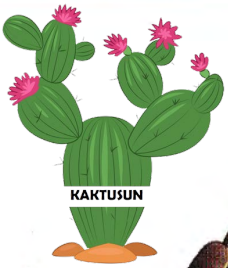

KAKTÜSÜN

8. Baskı

Doğan Egmont

Edebiyatın sevilen klasikleriyle ilk buluşma...

Tom Sawyer ve
en yakın arkadaşının
birbirinden heyecanlı
maceralarını çok seveceksin!

Dünya edebiyatının
sevilen klasiklerinden
Tom Sawyer'ın Maceraları
rengarenk çizimler eşliğinde
akıcı bir anlatımla hayat buluyor.

Klasiklerle Tanışıyorum serisi
dünya edebiyatının tanınmış
eserlerini genç okurlara yönelik
bir anlatım ve tasarımla
yeniden yorumluyor.

ISBN 978-605-09-3272-0
9 786050 932720
sertifika no:
Tavsiye Edilen Satış Fiyatı

Doğan Egmont

Klasiklerle TANIŞIYORUM

Klasiklerle Tanışıyorum - Tom Sawyer'ın Maceraları
Özgün adı: *Classicini - Le Avventure di Tom Sawyer*

Mark Twain'in Tom Sawyer'ın Maceraları *adlı eseri temel alınmıştır.*
© 2014, Edizioni EL S.r.l., Trieste Italy

Anlatan: Guido Sgardoli
Kapak ve iç resimler: Roberta Tedeschi

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.de.com.tr

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

8. Baskı / İstanbul, 2017
ISBN: 978-605-09-3272-0
Sertifika no: 11940

Çeviri: İrem Önderol
Yayına hazırlayan: Bahar Ulukan
Kapak ve grafik uygulama: Serkan Yolcu, Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayınlanamaz.

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Mark Twain'in
ünlü eseri

Tom Sawyer'ın Maceraları

Anlatan: Guido Sgardoli

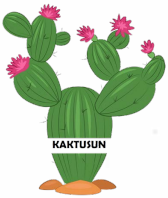

Doğan Egmont
Okumak gelecektir.
www.de.com.tr

BİRİNCİ BÖLÜM
TOM

TOM SAWYER

büyük bir nehrin yakınındaki küçük bir şehirde, teyzesi ve üvey erkek kardeşiyle birlikte yaşıyordu.

Üvey erkek kardeşinden farklı olarak, Tom asi bir çocuktu: Her zaman sorun yaratmaya, derslerini aksatmaya, kilerden tatlı aşırmaya, yalan söylemeye ve en tuhaf maceralara atılmaya hazırdı. Ayrıca tilki gibi de kurnazdı; bir haylazlık yaparken aklından binlercesi daha geçerdi. Polly Teyze ise ona göz kulak olmak ve yaramazlıklarına uygun cezalar bulmak için uğraşır dururdu.

Hatta bir gün ona bahçedeki tahta perdeyi boyama cezasını verdiğinde bile Tom durumdan yararlanmayı başarmıştı.

Olay şöyle gelişmişti: Bir tatil günüydü ve güneş berrak gökyüzünde parlıyordu. Tom tahtaları boyarken bir yandan da öfkeyle düşünüyordu: Arkadaşları onun ceza olarak çalıştığını görecek olurlarsa kim bilir onunla nasıl dalga geçeceklerdi... Ama bir anda Tom'un aklına bir fikir geldi ve bunu oradan geçecek olan ilk şanssız kişide denemeye karar verdi.

Ben Rogers elindeki elmayı kemirerek yanına geldiğinde Tom onu görmemiş gibi yaptı.

"Merhaba Tom," dedi Ben Rogers neşeyle. "Ne yapıyorsun? Ben nehre yüzmeye gitmeyi düşünüyordum ama belki de sen burada kalıp çalışmayı tercih edersin."

Tom tahtaya bir fırça darbesi daha attıktan sonra, tıpkı tuvalinin karşısındaki bir ressam gibi, yaptığını daha iyi görmek için uzaklaştı.

"Çalışmak mı?" diye yanıtladı arkadaşını. "Affedersin ama çalışan kim?"

"Sen çalışmıyor musun?" diye sordu Ben şaşkınlıkla.

"Tabii ki çalışmıyorum! Ben eğleniyorum! İnsanın karşısına boyayacak güzel bir tahta perde her gün çıkmaz. Öyle değil mi?"

"Sen benimle dalga geçiyorsun!"

Tom omuzlarını silkti, yeniden boyamaya koyuldu. "İstediğini düşün."

Ben onu seyretmeye koyuldu. Birkaç dakika sonra sordu: "Baksana Tom. Sence ben de boyamayı deneyebilir miyim?"

"Sen mi? Hayır, üzgünüm ama bu olanaksız. Polly Teyze bu işin kusursuz olmasını istiyor. O yüzden bana verdi. Sonra kıyametleri koparır!"

"Hadi, izin ver deneyeyim," diye üsteledi Ben. "Dikkatli olurum. Hem sonra, biz arkadaş değil miyiz?"

"Bana kalsa olur... ama Polly Teyze bu. Düşün ki bu işi Sid'in bile yapmasını istemedi!"

"Bana boyatırsan sana yarım elma veririm!"

Tom başını kararlılıkla iki yana salladı. "Kesinlikle olmaz..."

"Elmanın tamamını veririm!"

"Pekâlâ," dedi derin bir soluk vererek Tom. "Ama sırf arkadaşım olduğun için kabul ediyorum."

Böylece Ben güneşin altında ter içinde boya yaparken Tom da gölgede dinlenmeye koyuldu. Bir yandan Ben'in elmasını yiyor, öte yandan da kendisiyle gurur duyuyor, ne kadar kurnaz olduğunu düşünüyordu.

Günün büyük bölümü bu şekilde geçti. Tahta perdeye ne zaman biri yaklaşacak olsa Tom aynı sahneyi oynuyor, gelen kişiyi bu işi denemek için yalvartana dek oyununa devam ediyordu. Sonunda, Ben'den aldığı elma dışında, on iki misket, renkli bir cam parçası, bir tebeşir, kırık bir anahtar, küçük bir kurşun asker, iki canlı kurbağa yavrusu ve bir köpek tasması (içinde köpeği olmayan) kazanmıştı. Tom, bu sayede, birini bir işi yapmaya ikna etmek için onu o işi yapmanın ne kadar güç olduğuna inandırmanın yeteceğini öğrenmişti.

Sonunda Polly Teyze'yi çağırıp işi bitirdiğini söylediğinde kadın gözlerine inanamadı.

"Bak sen şu işe!" diye haykırdı. "Söyleyecek söz yok. Bu kez gerçekten çok iyiydin! Benimle kilere gel. Güzel bir elmayı hak ettin!"

Fakat Tom'un işleri her zaman bu kadar yolunda gitmiyordu. Bazen teyzesi yasaklara ve cezalara başvurmak zorunda kalıyordu.

"Ama Sid yaramazlık yaptığında ona hiç ses çıkarmıyorsun!" diye sızlanıyordu Tom. "Azarlamıyorsun bile!"

"O senin gibi asi değil," diye yanıtlıyordu teyzesi. "Ufak tefek birkaç zaafı olan bir melek o."

İKİNCİ BÖLÜM
GECENİN KARANLIĞI

TOM, en sevdiği arkadaşlarıyla, özellikle de Huckleberry Finn ile unutulmaz maceralar yaşıyordu.

Huck, hiçbir saygın ailenin yakınında tutmayı tercih etmeyeceği bir çocuktu. Onun, okula gitmeyen tembel bir cahil olduğu, sokaklarda uyuduğu söylenirdi. Bu yüzden kasabadaki tüm çocuklar onunla arkadaş olmak isterlerdi. Ama Huck, hepsinin içinden asi Tom Sawyer'ı tercih ediyordu çünkü sonuçta kendisine en çok benzeyen oydu.

"Merhaba Huck!" dedi Tom onunla karşılaştığında.

"Merhaba Tom!" diye yanıt verdi Huck.

Sonra da uslu çocukların pek de yapmadığı tuhaf şeylerden konuşmaya başladılar.

"Bu çuvalda ne var biliyor musun Tom?"

"Ne var?"

"Ölmüş bir kedi."

"Vay be! Peki, onunla ne yapıyorsun?"

"Ayaklardaki siğilleri iyileştiriyorum."

"Nasıl?"

"Gece yarısında mezarlığa gidelim, orada sana anlatırım."

"Haydi, hemen yapalım! Ne zaman deneyeceğiz? Canımı yakan birkaç siğilim var."

"Bu gece. Eğer korkmazsan benimle gelebilirsin."

"Ben mi korkacakmışım? Deli misin sen? Saat on bir buçukta beni tahta perdenin arkasında bekle!"

"Anlaştık Tom!"

O akşam Tom üvey erkek kardeşinin uyuduğundan emin olunca pencereden çıkıp aşağı atladı. Arkadaşı Huck onu bekliyordu. Kestirme olması için çayırlardan geçerek eski mezarlığa yöneldiler.

Gece karanlık ve ürkütücüydü. Rüzgâr ağaçların tepelerinin uğuldamasına yol açıyor, zaman

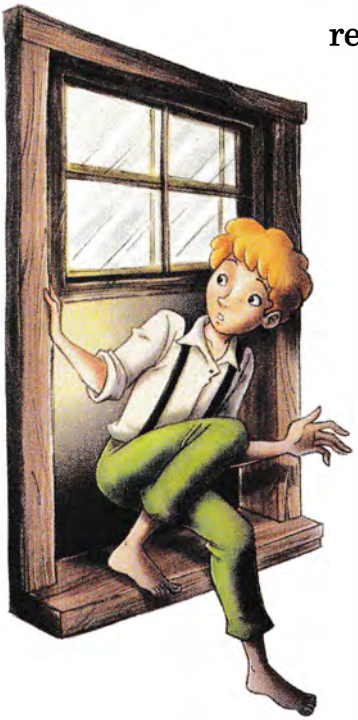

zaman da bir baykuşun kasvetli ötüşü duyuluyordu.

Mezarlığa ulaşınca iki çocuk yaşlı bir ağacın arkasına saklandılar.

"Huck, sence bizim burada olduğumuzu bilirlerse sinirlenirler mi?"

"Bilmiyorum Tom. Dikkatli olmak gerekir."

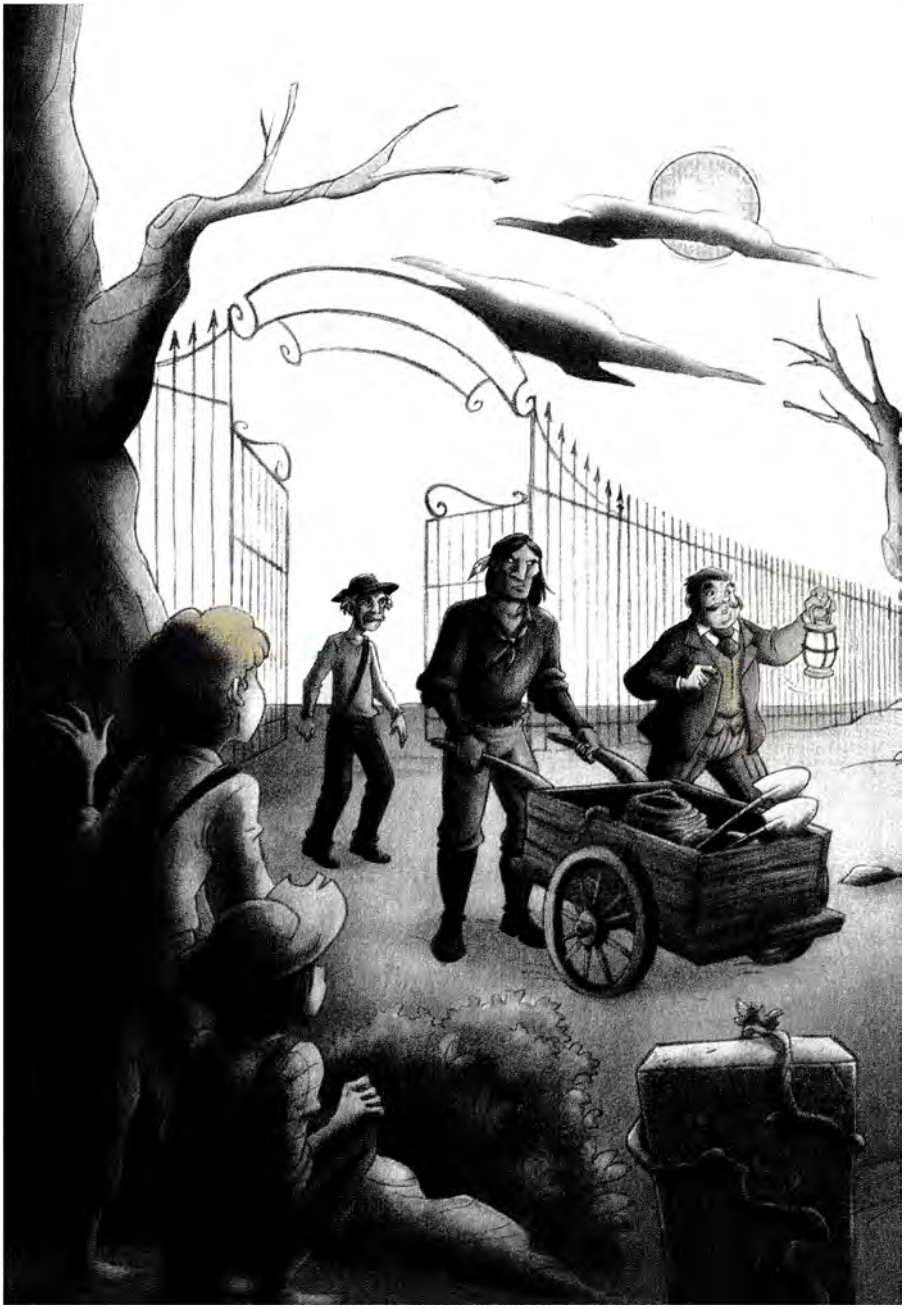
Ansızın sesler duydular ve yaklaşan cılız ışığı fark ettiler.

"İşte oradalar Tom!" dedi Huck. "Ruhlar!"

"Ne yapacağız?"

"Kıpırdamayalım Tom! Soluk bile almayalım!"

Ancak yaklaşan üç şekil ruh değil, kanlı canlı üç adamdı.

"Aralarından biri Muff Potter," dedi Huck. "Onu tanıyorum."

"Diğerleri de Kızılderili Joe ile Doktor Robinson."

"Ne yapıyorlar?"

Adamlar içinde halat olan bir el arabası taşıyorlardı. Kuşkuyla Hoss Williams'ın mezarına yaklaştılar ve onu kazmaya başladılar.

"Çabuk. Acele edin," dedi doktor çevresine bakınırken.

Muff Potter ile kızılderili çukurdan zavallı Hoss Williams'ı alıp arabaya koydular.

Tom ile Huck, olanları görünce korkuyla birbirlerine iyice sokuldular.

Hoss Williams bir bezle sarıldı, sıkıca bağlandı ve el arabasına yerleştirildi.

"Şimdi Doktor Bey, biraz daha para istiyoruz," dedi Muff Potter.

"Size çok para ödedim," diye karşılık verdi Doktor Robinson.

"Yeterince değil," dedi Kızılderili Joe tehditkâr bir tavırla ilerleyerek.

"Bu ne cüret..."

Joe saldırdı ama doktor onu savuşturmayı başardı ve adamı iterek yere düşürdü.

Bunun üzerine Muff Potter, Doktor Robinson'ın üstüne atıldı ama başarısız oldu. Muff baygın bir şekilde yere yığılırken pantolonunun cebinden bir bıçak dışarı kaydı. Kızılderili Joe hemen onu yerden aldı ve elinde sallayarak yeniden dövüşmeye koyuldu.

Bu boğuşmanın sonunda doktor yenildi ve yere yığılıp kaldı.

"Oh olsun," diyerek pis pis sırıttı Joe. Sonra bıçağı hâlâ kendine gelmemiş olan Muff Potter'ın eline sıkıştırarak el arabasına oturdu.

Biraz sonra ayılan Potter, "Ne oldu?" diye sordu.

"Ne mi oldu?" diye yanıtladı Joe. "Olan şu: Bak doktoru ne hale getirdin, seni sersem!"

"Ne?"

"Bana inanmıyorsan şuraya bak."

Muff gözyaşlarına boğuldu. "İstemeden oldu. Sana yemin ederim, böyle olsun istememiştim! Ne yaptığımı hatırlamıyorum bile! Tanrım, aklımı kaybetmiş olmalıyım! Şimdi ne olacak? Bana ihanet etmeyeceksin, değil mi dostum? Kimseye bir şey söylemeyeceksin. Söz ver!"

Joe, Muff'ın bu halini komik bulmuştu. "Tamam," dedi. "Sana söz veriyorum. Hataların var, evet, ama sonuçta kötü biri değilsin. Ama şimdi gitsek iyi olur. Farklı yerlerden gidelim."

İki adam bir anda gecenin karanlığına karışarak ortadan yok oldular.

Tom ile Huck'ın gizlendikleri yerden çıkmaları için epey zaman geçmesi gerekti. Tazı gibi koşup evlerinin yolunu tuttular.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Huck soluklanmak için durunca.

"Belki de şahitlik etmek ve doğruyu söylemek zorunda kalacağız."

"Delirdin mi sen Tom? Kızılderili Joe'nun bizim peşimize düşmesini mi istiyorsun?"

"Tabii ki istemiyorum. Peki senin önerin nedir?"

"Büyük bir yemin etmeliyiz. İkimizin de konuşmayacağına dair!"

Bir dikeni kullanarak sırayla başparmaklarını deldiler ve bir ağaç kabuğunun üstüne imzalarını attılar. Sonra da sadece kendilerinin bildiği birtakım uyduruk sözler söyleyerek kabuğu bir duvarın dibine gömdüler.

"Yemini bozanın vay haline!" dedi Huck.

"Vay haline!"

Eski mezarlıkta bir cinayet işlendiği haberi ertesi sabah erkenden kasabaya yayıldı. Doktor

Robinson'ın yanında Potter'ın bıçağı bulundu.

Bir şahit, Muff Potter'ın o gece saat iki sularında eve döndüğünü gördüğüne yemin etti.

Kasaba halkı olayla ilgili yorumları duymak ve gevezelik etmek için sokaklarla meydana döküldü. Tom ile Huck da yeni ayrıntılar öğrenme merakıyla insanların arasına karıştılar.

Bir ara Şerif, kalabalığın arasından kendine yol açtı. Kolundan tuttuğu Muff Potter'ı sürüklüyordu.

"İşte!" diye bağırıyordu insanlar. "İşte katil!"

"Size yalvarırım... İstemeden oldu..." diye sızlanıyordu Muff Potter. "Yalvarırım, inanın bana..."

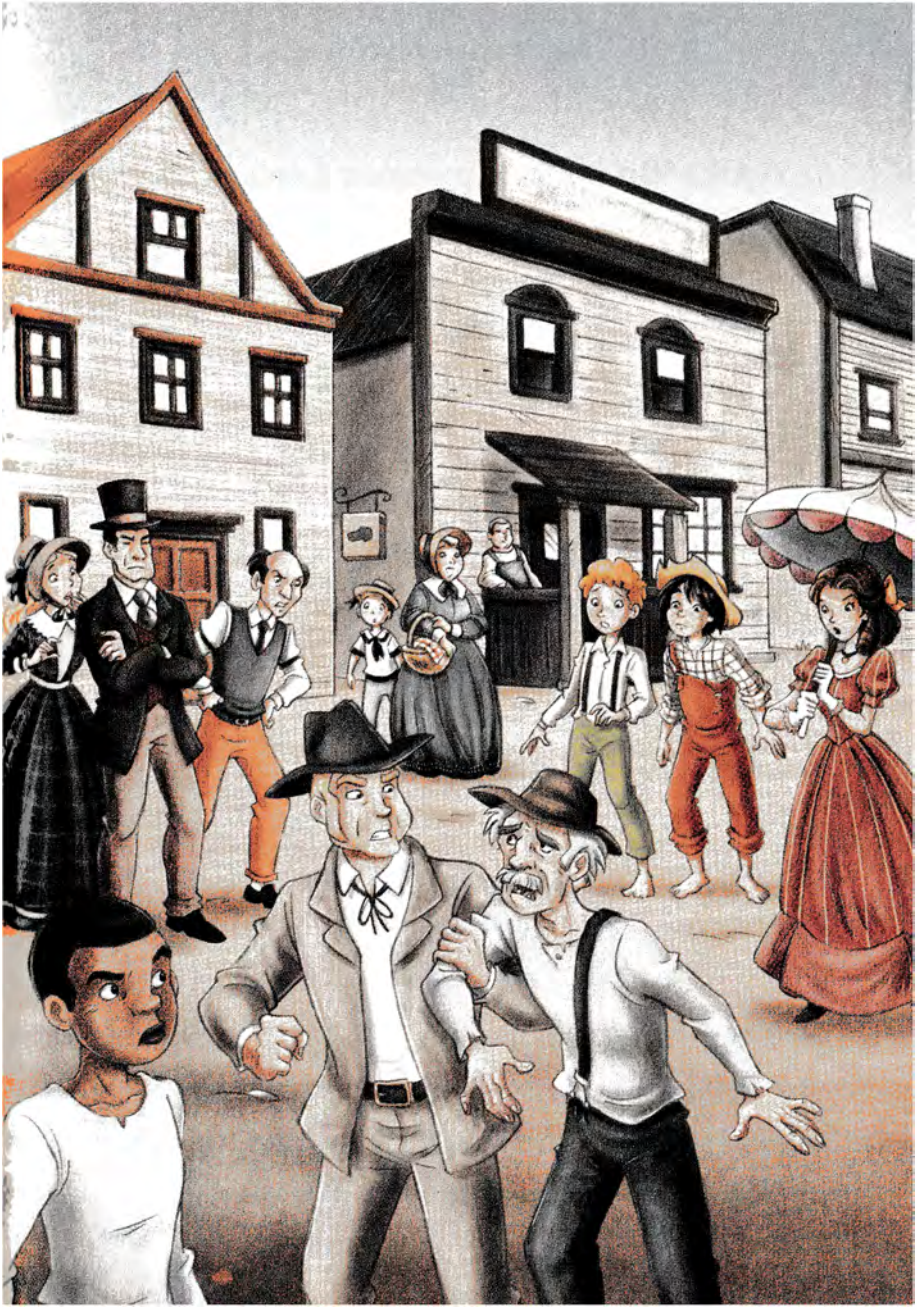
Kızılderili Joe da gelmişti. Onu tanıyan Tom ile Huck korkuyla ürperdiler.

"Joe," dedi Potter.

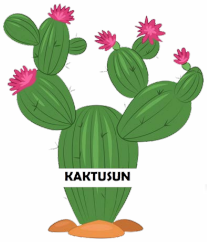
"Lütfen insanlara bir kaza olduğunu söyle. Yalvarırım..."

Joe, en küçük bir kararsızlık belirtisi göstermeden kendi yorumunu anlattı. O kadar ikna ediciydi ki, olanları kendi gözleriyle görmüş olmasalar neredeyse Tom ile Huck bile anlattıklarına inanacaklardı. Ancak ikisi de gerçeği gayet iyi biliyordu: Gerçek katil Joe'ydu. Üstelik yalancının tekiydi çünkü olanları hatırlamayan zavallı Muff Potter'ı suçlamalarına göz yumuyordu.

Sonunda Şerif, içinde biraz kuşku olmasına rağmen, Kızılderili Joe'yu serbest bıraktı ve Muff Potter'ı hapse attı.

Huck, "Bu şekilde paçasını kurtarabildiği için Joe çok şanslı," diye kimse görmeden fısıldadı arkadaşının kulağına.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
TOM BİR KARAR VERİYOR

ARADAN BİRKAÇ gün geçti. Huck, Kızılderili Joe'yu gözhapsine almıştı. Hem asıl suçlunun o olduğuna dair kanıt toplamak istiyor, hem de bu işten yakasını nasıl sıyırdığını anlamaya çalışıyordu. O sıralarda Tom da bir gönül meselesiyle meşguldü.

İnsan genç ve kaygısızken yüreği daha rahattır. Bu yüzden bazı olaylar, hatta ciddi ve önemli olanlar bile, yeni bir durum karşısında bir süreliğine kenara atılır.

Gerçekten Tom da kalbini verdiğini sandığı Amy Lawrence hakkında bir süredir hiçbir şey bilmek istemiyordu. Bunun için yeni sınıf arkadaşı Becky Thatcher'ın muhteşem mavi gözleriyle

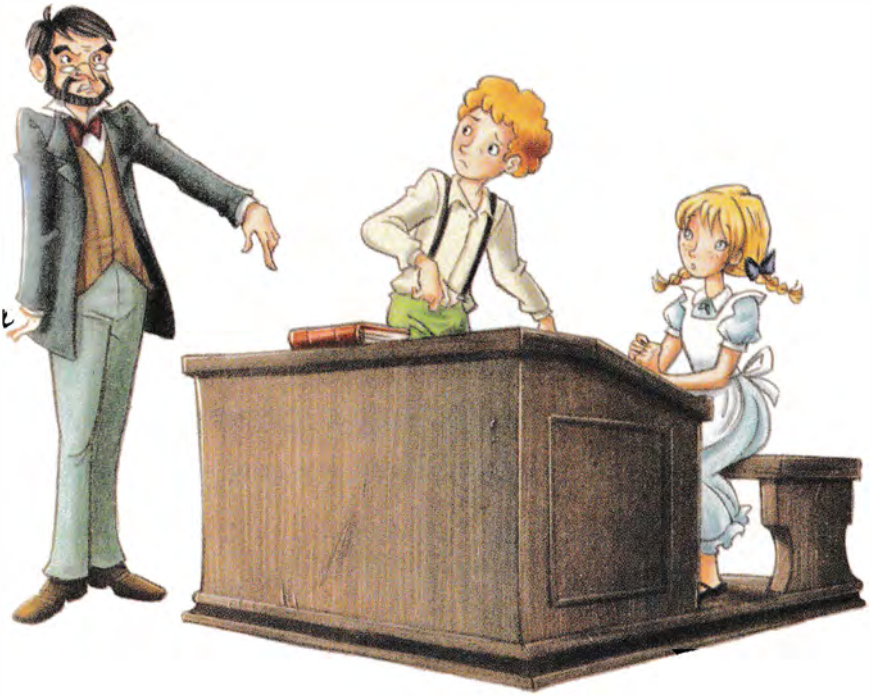

bir kere karşılaşması yetmişti. Tom bu sefer de ona kalbini kaptırmıştı. Kız ona bir kez bile dönüp bakmadığı için dikkatleri üzerine çekmek istiyordu.

Tuhaf akrobatik hareketler yapıyor, ortada bir neden yokken yüksek sesle gülüyor ya da konuşuyor, zavallı masum çocukların enselerine şaplaklar indiriyordu. Ancak o bir şeyler yaptıkça kız onu daha da görmezden geliyordu.

Sonunda onları buluşturan öğretmenleri oldu ve Tom'u ceza olarak Becky'nin yanına oturmaya gönderdi. Tom da kızın kalbini kazanmak için öğle teneffüsünde ona resim yapmayı öğretmeye söz verdi.

Ona resim yapmasını öğrettikten sonra da tahtaya bir kalp çizdi.

Becky önce kıpkırmızı oldu ama sonra Tom'a gülümsedi. Tom onu yanağından öpmeye yeltenince önce kaçmaya kalkıştı, ancak sonra o da karşılık verdi.

"Artık arkadaşız!" diye ilan etti Tom. Kalbi mutlulukla doluydu.

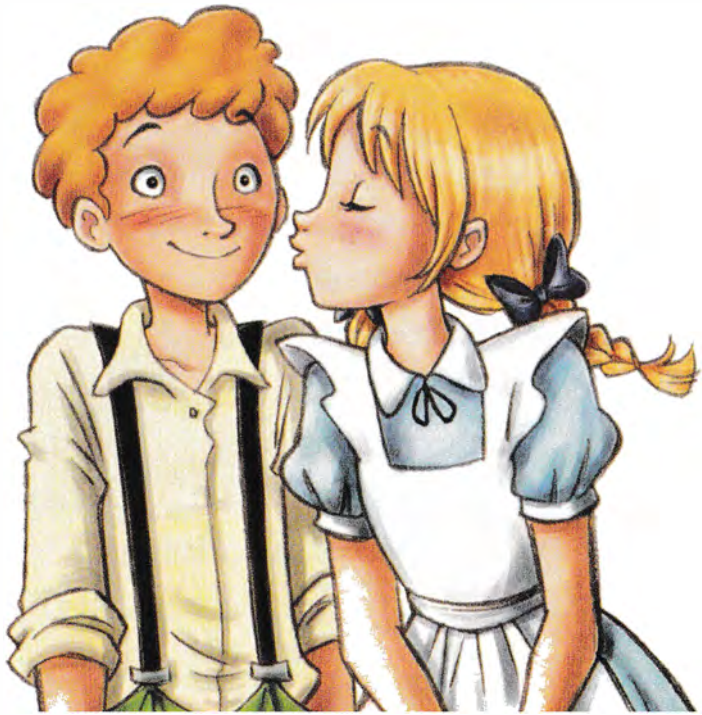
"Ne güzel!" diyerek ellerini çırptı Becky.

"Evet, güzel. Oysa Amy..." Tom hemen diğer kızın adını andığına pişman oldu ama artık çok geçti. Becky'nin yüz ifadesi çoktan değişmişti.

"Demek ben senin ilk arkadaşın değilim!" dedi gözyaşlarına boğularak.

"Ne önemi var Becky? Artık onu sevmiyorum!"

"Ama önceden seviyordun! Bana gerçeği söyle."

Tom durumu düzeltmeye çalıştı ama bunun hiç yolu yoktu. Becky çok kızmıştı ve Tom'un ona hediye etmek istediği pirinçten düğmeyi reddedince bu defa Tom da öfkelendi. Surat asıp (nadiren yapardı böyle) okul avlusunu terk etti.

Şehri kuşatan ormanlarda aylak aylak dolaşmaya başladı. Üzgündü ve hayal kırıklığına uğramıştı. Polly Teyze onu azarlamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor ve üvey erkek kardeşi Sid de buna memnun oluyordu. Hatta Becky, şu tatlı Becky bile olay çıkarmıştı.

"Eh, madem durum böyle," diye düşündü, "öyle olsun. Kimse yokluğumu hissetmeyecektir. Ya da hissetsinler, hatta öyle hissetsinler ki bana kötü davrandıkları için pişman olsunlar."

Böylece Tom hayatını değiştirmeye karar verdi. İyi de ne yapabilirdi ki? Mesela bir sirkte palyaço olabilirdi. Müzik, renkler ve komik şeylerle dolu sirkler her zaman hoşuna gitmişti. Ya askerlik? Askerlik daha iyiydi. Bir asker her zaman cesur

olurdu; düşmanları bozguna uğratmak zorundaydı. Ayrıca bir asker düşmanını yendiği zaman kahramana dönüşürdü. Şehre her yanı madalyalarla dolu bir halde döndüğünü ve tanıyanların ona hayranlıkla baktıklarını hayal etti. Acaba Becky onu öyle görse ne derdi? Ama askerlikten daha eğlenceli bir iş yapabilirdi. Mesela korsanlık! Tüylü bir korsan şapkası takardı, kocaman siyah çizmeler giyerdi. Adı Karayip Denizi'nin Kara İntikamcısı olacak ve bu ismi duyan insanların evlerindeki duvarlar bile titreyecekti!

Tom elindeki sopayı kılıç gibi savurarak gelecekteki korsan hayatıyla ilgili hayaller kurarken Joe Harper ile karşılaştı. Joe hem Tom'un hem de Huckleberry Finn'in arkadaşıydı ve onlar gibi başıboş gezmeyi severdi. Onun elinde de bir sopa vardı. İkisi hemen düelloya giriştiler.

"Gardını al!" dedi Tom.

"Gardını al!" diye yanıtladı Joe.

"Al bakalım şunu!"

"Sen de bundan kurtul, becerebilirsen!"

"Yendim seni!" dedi Tom.

Joe, kendini yere bıraktı. Sonra yeniden ayağa kalktı: "Şimdi gardını al!"

Yeniden neşeli bir düello başladı. Sonunda iki arkadaş soluk soluğa kalmıştı.

"Biliyor musun," dedi Tom. "Ben de tam bu sıkıcı kasabayı bırakıp korsan olmayı düşünüyordum."

Joe başını salladı. "Bu kasaba bizi hak etmiyor. Ben de çok yakında korsanlık yapmaya karar verebilirim."

"Kimmiş o korsan olmak isteyenler?" diye sordu bir ses.

"Kim var orada?" diye sordu Tom. Sesin sahibinin kim olduğunu gayet iyi biliyordu aslında. "Huck Finn, yani Kızıl El!" diye yanıt verildiğini duydu.

"Biz de Kara İntikamcı Tom ile Denizlerin Korkusu Joe'yuz!" (Joe'nun adını o anda uydurmuştu)

"Parola?"

"KAN!" diye bağırdı Huck Finn çalıların arasından fırlayarak.

"KAN!" diye koro halinde tekrarladı Tom ile Joe. Ardından kahkahalarla gülmeye başladılar.

"Söylesene Tom," dedi Huck.

"Korsanlar ne yaparlar?"

"Korsanlar gemilere saldırır, onları ele geçirir ve her şeyi yakarlar. Tabii ganimet hariç."

"Evet," diye söze girdi Joe da. "Ganimeti kimsenin yaşamadığı ıssız adalarda saklarlar."

"Peki tutsaklara ne yaparlar?" diye öğrenmek istedi Huck.

"Gemiden dışarı uzanan ince uzun bir tahtanın üstünde yürütüp onları denize atarlar," diye yanıtladı Tom.

"Vay canına!"

"Ama kadınlar hariç, kadınlara kötülük etmezler," dedi Joe. "Çünkü korsanlar soylu ve cömert insanlardır."

Bu cümleyi duyan Tom'un zihni kısa

bir süre önce yaşadığı hayal kırıklığına, Becky'nin tatlı gözlerine döndü ve yüzü bulutlandı.

"Kara İntikamcı, neyin var?" diye sordu Joe.

"Hiç, hiç. Evet, şimdi kim yeni maceralara açılmak istiyor bakalım?"

"BİZ!"

"O halde karar verilmiştir," dedi Tom. "Gece yarısında tam burada buluşalım," diyerek ayağıyla yere bir çarpı işareti çizdi. "Gelmeyenin vay haline!"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
KORSANLAR

AYNI GECENİN ilerleyen saatlerinde, üç çevik gölge ağaçların arasında koşuşturuyordu.

Ara sıra fısıldaşıyorlardı. Peşlerinde onları kovalayan görünmez bir düşman varmış gibi çevrelerine bakıyorlardı.

Planlarına göre önce bir kayık bulacak, sonra ona binip akıntıyı izleyerek vadiye doğru birkaç saat yol alacak, nehrin küçük bir deniz genişliğine ulaştığı yerdeki Jackson Adası'na ulaşacaklardı.

Hemen harekete geçtiler. Kıyıya bağlı bir sal bulup onu ele geçirdiler. Tom kumandaya geçti, Huck ile Joe da küreklere.

"Sancak pruva!" dedi Tom nehrin ortasını göstererek.

"Baş üstüne efendim," diye yanıtladı mürettebat. "Sancak pruva!"

"Yelkenleri gevşetin!"

"Yelkenler gevşetildi efendim!"

"Tam yol ileri!"

"Tam yol ileri!"

O sırada sakinlerinin uyumakta olduğu kasabanın önünden geçiyorlardı. Tom, Becky'nin kendisini okyanusun tehlikelerine meydan okurken görmesini çok isterdi. Ama olan bitenlerden habersiz Becky o sırada büyük ihtimalle uyuyordu. Tom yeniden hüzünlendi.

"Kara şu yönde!" diye seslendi Joe.

Jackson Adası görünmüştü.

"Karaya çıkmaya hazırlanın!" dedi Kara İntikamcı.

Bir ateş yaktılar ve akşam yemeği hazırladılar. Her biri evden yiyecek bir şeyler getirmişti. Tuzlanmış et, marmelat, bal ve ateşte kızarttıkları mısırları yediler. Bunun bugüne dek yemiş olduk-

ları en güzel akşam yemeği olduğunu düşünüyorlardı.

"Kimseye boyun eğmek zorunda olmamak," dedi Tom, yemeğin sonunda çimenlere uzanmış

yatarken. "Canın çektiğinde uyumak, istediğinde yemek yemek, okula gitmemek ve yıkanmamak! Hayat budur işte!"

Bunların hepsi zaten Huck'ın her gün yaptığı şeylerdi. Diğerleri de başlarını sertçe sallayıp homurdanarak onayladılar.

"Arkadaşlarımız bizi görseler kim bilir ne derlerdi?" dedi Joe.

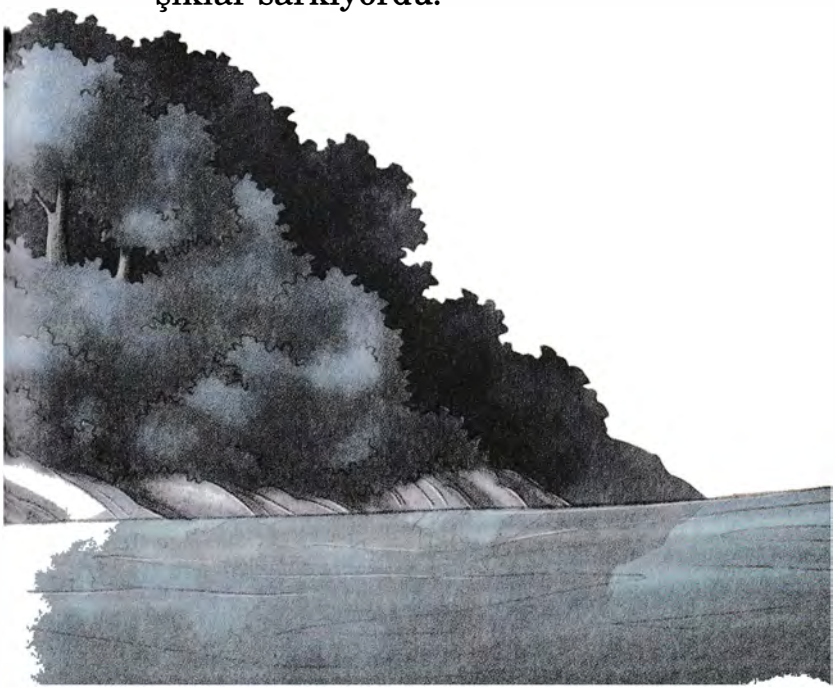
"Kıskanırlardı," diye yanıtladı Huck.

"Kıskançlar!" dedi Tom.

Uzun süre konuşmaya devam ettiler. Gece giderek bastırıyordu. Sonunda ertesi gün için zihinlerinde bin bir düşünce ve yüreklerinde dileklerle uykuya daldılar.

Ertesi sabah karınlarını güzel bir kahvaltıyla doyuran korsanlar güzelce yıkandılar. Ardından adayı incelemeye koyuldular. Otlar uzundu ve ağaçların dallarından halat kalınlığında sarmaşıklar sarkıyordu.

"Sanki balta girmemiş bir ormandayız!" diye haykırdı Tom.

Küçük bir koyda balık tuttular ve pişirmek için kamp yerine götürdüler. Tam yemek yemek üzereyken bir motorun ritmik sesini andıran o gürültüyü duydular. Meraklanıp ne olduğunu görmeye karar verdiler; sık çalılıkların arkasına gizlenerek sahile yaklaştılar.

Karşı sahilde buharlı bir gemi seyrediyordu. Çevresinde daha küçük ve küreklerle ilerleyen kayıklar seçiliyordu. Sanki her biri farklı bir yöne gidiyordu.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Joe.

"Bence birini arıyorlar, belki de boğulmuş birini," dedi Tom az sonra.

"Kim bilir kimi?" dedi Huck.

Birkaç dakika geçtikten sonra Tom neler olduğunu anlamıştı. "Elbette ya!" diye zaferle haykırdı. "Bizi arıyorlar!"

Üç çocuk birdenbire kendileri önemli hissettiler. Bütün kasaba onlardan bahsediyor, onları arıyordu. Tabii ki kasabanın sakinleri onların yokluğunu hissetmişti! Tabii ki kayboldukları için umutsuzluğa düşmüşlerdi! Onlar artık birer kahramandı!

Akşam olana ve gemiyle kayıklar yeniden limana girene dek arama çalışmalarını uzun süre seyrettiler. Üç korsan kamp yerine gururla ve mutlulukla döndü. Binlerce şey düşündüler, bin-

lerce varsayımda bulundular, sonunda da birbirlerine iyi geceler dilediler. Ancak yorgun olmalarına rağmen uykuya dalamadılar. Üzüntü içinde, sevdiklerini, onların çektiği acıları düşündüler ve kendilerini suçlu hissetmeye başladılar. Belki de dönmeleri gerekiyordu. Belki de maceraları sona ermek üzereydi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

GİZLİ BİR DÜŞÜNCE

ERTESİ SABAH

düşüncelerinin üstüne çöken bulutları güneş hemen süpürüverdi.

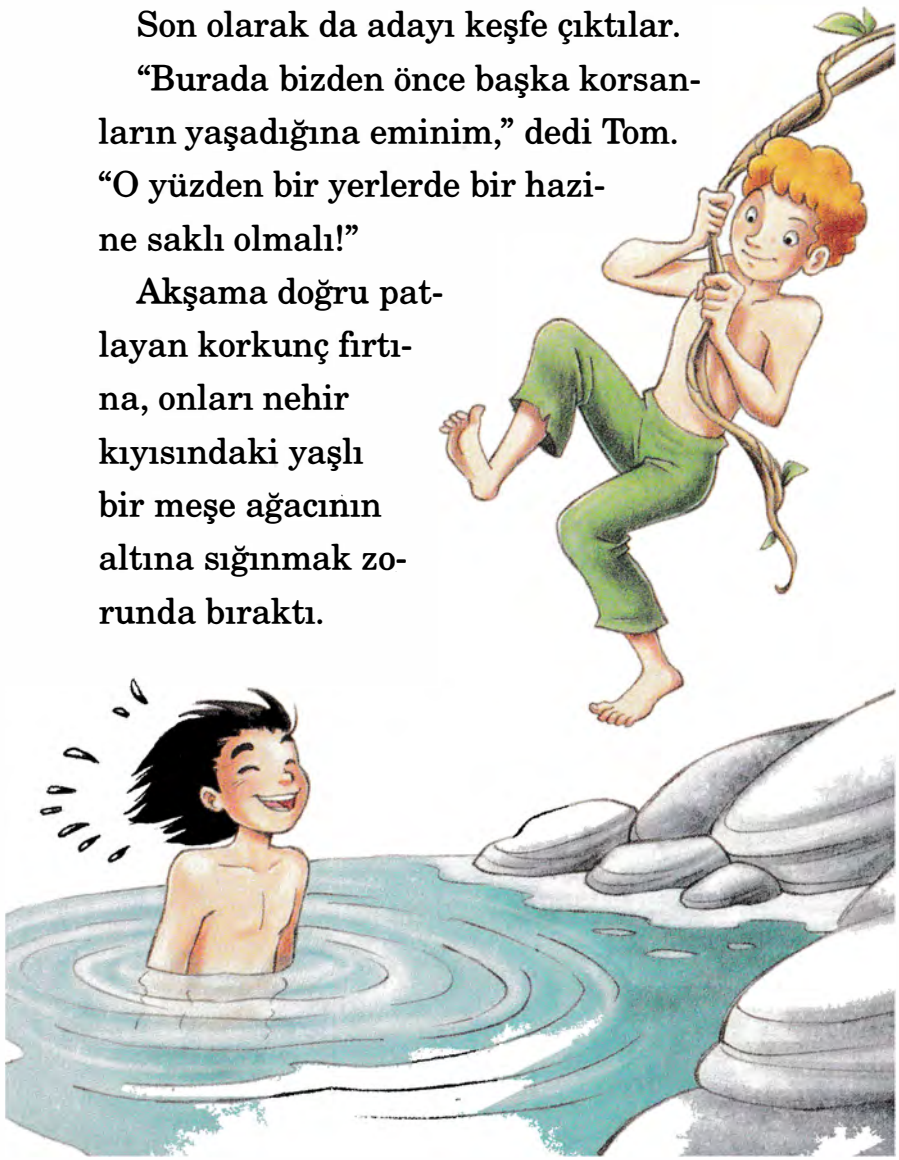
Tom, Huck ve Joe, kahvaltı için kaplumbağa yumurtası aramaya koyuldular. İncecik, beyaz kumlu sahilde bir omlet yapmaya yetecek kadarını bulmayı başardılar. Sonra sirkçilik, askercilik ve kızılderilicilik oynadılar. Ardından sıcak kumlarda yuvarlanıp nehrin serin sularına atladılar.

Son olarak da adayı keşfe çıktılar.

"Burada bizden önce başka korsanların yaşadığına eminim," dedi Tom. "O yüzden bir yerlerde bir hazine saklı olmalı!"

Akşama doğru patlayan korkunç fırtına, onları nehir kıyısındaki yaşlı bir meşe ağacının altına sığınmak zorunda bıraktı.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, rüzgârsa yaralı bir hayvan gibi inliyordu. Her tarafta şimşeklerle yıldırımlar patlıyor, yanan ya da yere yıkılan ağaçların çatırtısı duyuluyordu. Çocuklar yağmurdan sırılsıklam olmuş halde korkuyla el ele tutuştular ve bu fırtınanın bir an önce son bulması için dua ettiler.

Sonunda gün ağarırken fırtınanın şiddeti dindi. Her yer çamur içindeydi. Ada, şimşeklerden uçları yanmış ağaç gövdeleri yığınından ibaret kalmıştı. Üç gözüpek korsanın morali bozulmuştu. Tom, Huck ve Joe, kendilerini yorgun argın hissetmelerinin yanı sıra maceralarının heyecanını ve neşesini de kaybetmişlerdi. Yeniden ailelerini düşünmeye ve dönme zamanının gelip gelmediğini sorgulamaya başlamışlardı.

Bir ara Joe şöyle dedi: "Sanırım ben eve döneceğim."

"Nasıl?" diye karşılık verdi Tom. "Yani okula gitmenin ve annenin sözünü dinlemenin korsan haya-

tından daha iyi olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Ben yoruldum."

Tom, Joe'nun ne demek istediğini iyi biliyordu. Aynı özlemi kendisi de duyuyordu ama bunu asla kabul etmeyecekti.

"Anladım," dedi üstünlük taslayan bir havayla. "Anneciğini istiyorsun. O halde sana ne diyeceğim biliyor musun? Sen anneciğine git. Biz kalıyoruz. Öyle değil mi Huck? Biz ikimiz onun gibi mızmız değiliz!"

Ama Joe kararlı görünüyordu. Giysilerini topladı, sonra da kasabaya bakan sahile doğru yürümeye koyuldu.

Birkaç dakika sonra Huck da aynısını yaptı.

"Nereye gidiyorsun dostum?" diye sordu Tom.

"Ben de eve dönüyorum. İki kişiyle korsanlık yapılmaz."

"Aksine, çok da güzel yapılır!"

"Ben dönmeyi tercih ediyorum Tom. Hadi sen de gel."

"Ben mi? Asla!"

Tom onlarla birlikte gitme isteğine direnerek suda ilerleyen iki arkadaşını seyretti. Birdenbire aklına müthiş bir fikir geldi.

"Bekleyin!" diye bağırdı onlara doğru koşarak.

"Bizimle gelmeye mi karar verdin?"

"Hayır. Ama size bir şey söylemem lazım! Birkaç gün daha burada kalmanızı sağlayacak muhteşem bir şey!"

Tom macera arkadaşlarına sırrını açarken kasabanın sakinleri zavallı çocukları bulmaktan umutlarını kesmişti. Yetişkinler ya ağlıyor ya da derin derin iç çekiyorlardı. Okul da, tıpkı dükkânlar gibi yas nedeniyle kapanmıştı. Yaşananlar hiç kuşkusuz bu küçük ve sakin kasabanın bugüne dek başına gelmiş en büyük talihsizlikti. Hatta Becky Thatcher bile gözyaşlarını tutamıyor, Tom'un ona hediye ettiği düğmeyi kabul etmediği için pişmanlık duyuyordu. "En azından, bana ondan bir şey kalmış olurdu," diye tekrarlayıp duruyordu.

Üç çocuğu son gören kişi çok önemliydi. Sonunda bir çocuk dikkatleri biraz olsun kendi üzerine çekebilmek için büyük bir gururla açıkladı: "Ben gördüm. Onları Tom Sawyer kandırdı!"

Pazar günü kilise ağzına kadar doluydu, çanlar ağır ağır çalıyordu. Nehirde boğulan üç çocuk anısına görkemli bir cenaze töreni düzenlenmesine karar verilmişti. Çünkü her ne kadar bulunamamış olsalar da, başlarına gelen acı sonun ne olduğu apaçıktı.

Tören boyunca rahip onların (pek az sayıdaki) iyi davranışlarını övdü ve haylazlıklarına hiç değinmedi. Zaten sarsılmış olan halk daha da duygulandı. Tam o sırada kilisenin arka tarafından ayak sesleri yükseldi. Herkes bu güzel töreni bölmeye cesaret eden terbiyesizlerin kim olduğunu görmek için arkasına döndü.

Çoğu kişi hortlak gördüğünü sandı, bazıları da hayal gördüğünü düşündü ama büyük bir çoğunluk sevinçten havalara uçtu.

Tom, Huck ve Joe, ana koridorun ortasında, gözlerinde gurur dolu bakışlarla kanlı canlı ilerliyorlardı işte, tıpkı üç kahraman gibi!

ALTINCI BÖLÜM
TOM'UN ASİL DAVRANIŞI

ÜÇ ÇOCUĞU kucaklamalara ve öpücüklere boğdular.

"Aslında size kızmamız gerekirdi!" dedi Polly Teyze. "Hepimizi ne kadar üzdünüz! Ve kim bilir arkamızdan ne kadar güldünüz!"

Ama onlara yeniden sağ salim kavuşmanın mutluluğu, onları cezalandırma arzusuna üstün geldi. Şehirde sevinçli kutlamalar yapıldı.

İşte Tom'un gizli fikri buydu: Şehre cenaze törenleri sırasında dönmek!

Tom ile Joe okula döndüler (Huck hiç okula gitmemişti). Tüm arkadaşları onlarla ilgileniyordu. Korsan adasındaki maceralarını anlatmaktan hiç yorulmuyorlardı. Hikâye değişik ve etkileyici ay-

rıntıların eklenmesiyle her seferinde biraz daha uzuyordu ama kimse bundan şikayetçi değildi.

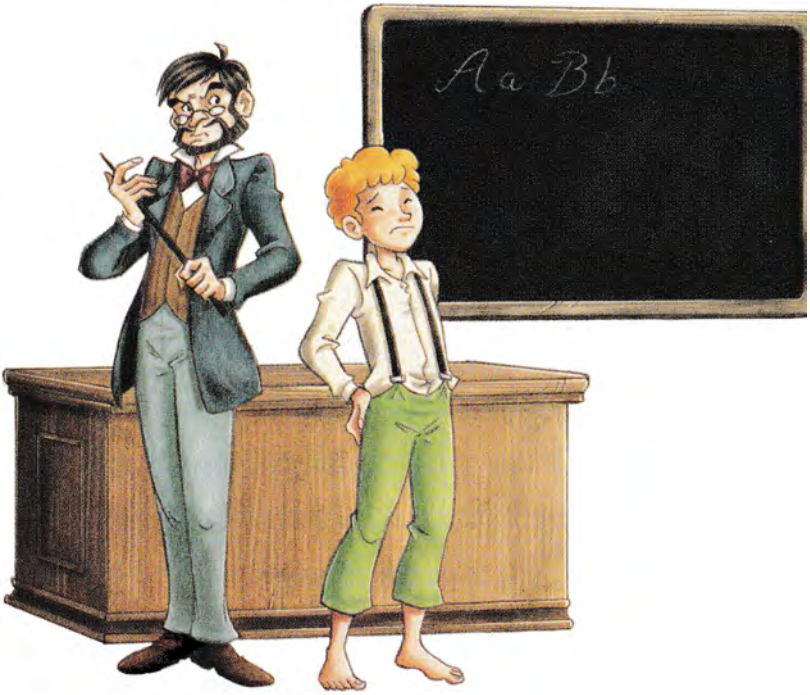
Herkes hayranlık içindeydi ama sadece Becky umursamaz görünüyordu. Tom'un bu kendini beğenmiş hallerinden hoşlanmıyordu. Şimdi kim bilir kim olduğunu sanıyordu! Bu yüzden ondan uzak duruyor, Tom yokmuş gibi davrandıkça çocuk da her zamanki gibi kızıyor ve aynı şekilde davranmaya devam ediyordu. Ama sonra Tom'un iyi niyetini gösteren bir şey oldu: Bir gün Becky, ders başlamadan önce öğretmenin kitaplarını karıştırıyordu. Yanlışlıkla bir sayfayı kopardı ve Tom onu gördü. Becky, Tom'un bunu öğretmene söyleyeceğinden, öğretmenin de kendisini cezalandıracağından emindi.

Bu, ilk kez başına gelecekti! Daha önce hiç cezalandırılmamıştı. Tom, kendisine karşı olan ilgisizliğini Becky'ye ödetmek için birkaç dakika

gerçekten casusluk yapmayı düşündü.

Bununla birlikte öğretmen olanları fark ettiğinde gözlerinden şimşekler saçarak "Kim? Kitabımın sayfasını kim yırttı?" diye sordu. Tom casusluk yapamayacağını anladı ve bir de üstüne "Ben yaptım!" deyiverdi.

Becky şaşkınlıktan donakalmıştı. Üstelik Tom'un ceza aldığını görünce çok üzülmüştü. Ama Tom cezalandırılmaya alışkındı ve bu durumu pek de önemsememişti. Asil bir davranışta bulunduğunu biliyordu. Aynı zamanda, Becky'nin ona duyacağı minnetin bu fedakârlığa değeceğini biliyordu.

Eve dönme zamanı geldiğinde Becky kızarmış yüzü ve önüne eğdiği başıyla yanına yaklaşıp fısıldayarak konuştu: "Senin gerçekten kocaman bir kalbin var Tom."

Sonunda Muff Potter'ın mahkemede duruşma günü geldi ve kasaba birdenbire canlandı.

Bir gece önce Tom ile Huck, Potter'ın kapatıldığı hapishanenin, yani bataklığın yakınındaki eski tuğla binanın olduğu yerde dolanırken karşılaşmışlardı.

"Huck, sence şu zavallının... hani... kim olduğunu biliyorsun işte, onun gerçek katil yerine hapishanede olması doğru mu?"

"Bence hiç doğru değil Tom. Muff Potter hayatında kimseye kötülük etmedi. Bir keresinde daha yeni tuttuğu balığın yarısını bana hediye etmişti."

"Benim de uçurtmamı onarmıştı!"

"Ne iyi bir adam! Ah, keşke ona yardım edebilsek!"

"Bir yolu var," demişti Tom. "Ve sen de bunun ne olduğunu biliyorsun."

"Doktorun başına gelenlere özeniyor musun yoksa? Peşine düşmelerini mi istiyorsun?"

"Tabii ki hayır!"

"O halde susmak zorundayız. Bunun için yemin ettik!"

O sırada mahkumun içinde tutulduğu hücrenin parmaklıklarına yaklaşmışlardı.

"Teşekkür ederim çocuklar," dedi Muff. "Beni kasabada yalnızca siz hatırladınız. Herkes sabırsızlıkla benim suçlu ilan edilmemi bekliyor. Ama siz öyle değilsiniz, siz gerçek arkadaşlarsınız. O yüzden size söyleyeceklerimi dinleyin: Benim gibi

başınızı ciddi bir belaya sokmak istemiyorsanız asla doğru yoldan şaşmayın!"

O gece Muff Potter'ın sözleri iki çocuğun zihninde yankılanıp durdu ve onların uykuya dalmalarını engelledi.

Ertesi sabah savcı, mahkemeye Muff Potter'ı hapse attıracak bir dizi şahit getirdi. Görünüşe bakılırsa zavallı Muff için hiç umut yoktu. Ama sabahın ilerleyen saatlerinde savunma avukatı Tom Sawyer'ı şahitlik etmesi için çağırdı!

"Bay Sawyer," dedi hâkim. "Söyleyecek önemli bir sözünüz mü var?"

"Evet efendim."

"Neden buna ancak şimdi karar verdiniz?"

Tom, halkın arasında oturan Kızılderili Joe'ya baktı. "Ben... şey... korkuyordum. Ama gerçekler daha önemli."

"O halde söyleyin bize: 17 Haziran günü gece yarısı neredeydiniz?"

"Mezarlıkta..."

Tom hiçbir ayrıntıyı atlamadan her şeyi anlattı ve sıra doktorla Muff Potter arasındaki kavgaya geldi.

"... Muff Potter baygın halde yere düştü. O zaman Kızılderili Joe doktorun üstüne atıldı..."

Aynı anda kalabalıkta bir uğultu yayıldı ve kırılan bir cam sesi duyuldu.

Kızılderili Joe pencereden atlayıp kaçmıştı!

YEDİNCİ BÖLÜM
PERİLİ EV

TOM,

Muff Potter'ın avukatına gerçeği anlatmakla en doğru olanı yaptığına inanıyordu. Herkes onu bir kahraman olarak görüyordu. Ama yine de korku içindeydi çünkü Kızılderili Joe serbestti ve er ya da geç intikamını alacaktı.

Bununla birlikte, mahkemenin üstünden günler ve haftalar geçmiş, Tom kaybettiği cesaretin bir kısmını nihayet geri kazanmıştı. Kızılderili Joe adeta yok olmuştu. Belki de gerçekten öyleydi, belki kaçmayı tercih etmiş ve intikam almaktan vazgeçmişti.

Tom ile Huck yeniden dışarı çıkıp sevdikleri şeyleri yapmaya başladılar.

Günlerden bir gün, hazine aramaya karar verdiler.

"Bir hazine bulursak, bana düşen payla her gün bir dilim pasta alır ve her akşam sirke giderdim!" dedi Huck.

"Ben de bir davul, bir korsan kılıcı, kırmızı bir kravat ve bir köpek alırdım!"

"Söylesene Tom. Nereyi kazmak gerekir?"

"Nereyi mi? Bilmiyor musun? Hazineler, perili evlere, dalları kurumuş yaşlı ağaçların dibine ya da ıssız ada gibi yerlere gömülür."

Gerçekten tam da yakınlarında eski ve terk edilmiş bir ev vardı. Sıvaları dökülmüş, duvarları yabani otlarla kaplanmıştı. Pencerelerinin hepsi kırılmış, zemindeki tahtalarıysa çürümüştü.

Tom ile Huck içeri girdikleri anda, üst kata çıkan ve yıkılmak üzere olan merdiven onları adeta kendine doğru çekti.

"Ne dersin?" diye öneride bulundu Tom. "Keşfe çıkalım mı?"

"Çıkalım!" diye ona katıldı Huck.

Ellerindeki kürekleri duvara yaslayıp üst kata çıktılar. Ama tam o anda girişten gelen birtakım sesler duydular.

"Şşşşt," dedi Tom. Sonra da ahşap zemine yatarak tahtaların arasındaki açıklıklardan aşağıyı gözetlemeye başladı. Huck da aynısını yaptı.

İki adamın içeri girdiğini gördüler. Biri, birkaç gündür kasabada dilencilik yapan sağır ve dilsiz bir İspanyoldu. Sağ gözünü yeşil bir bantla kapatmıştı. Diğeriyse yırtık pırtık giysili ve çirkin suratlı bir adamdı.

"Paraları ne yapacağız?" diye sordu çirkin olanı.

"Buraya saklayacağız," diye yanıtladı sağır ve dilsiz adam. Belli ki aslında ne sağır ne de dilsizdi. Kızılderili Joe'nun sesiyle konuşuyordu.

Tom ve Huck, geniş kenarlı şapkasının altından Joe'nun yüzünü tanıyınca şaşkınlıktan yerlerinden sıçradılar. Neyse ki yerlerini belli etmediler.

Kızılderili Joe ceketinin altından bir torba çıkardı. Ona keyifle bakarak konuştu:

"Altı yüz elli gümüş para! Çok iyi! "

İki çocuk gözlerine inanamayarak birbirlerine baktı. Bir hazine arıyorlardı ve onu bulmuşlardı. Hem de kazma zahmetine bile girmeden.

Joe, yerdeki tahtalardan birini kaldırdı, tam elindeki torbayı içine yerleştirmek üzereyken bir köşede duvara yaslanmış kürekleri fark etti.

"Bunlar da nereden çıktı?" diye sordu çirkin suratlıya.

"Ben nerden bileyim?"

Joe kuşkuyla etrafına bakındı. Sonra gözlerini tavana kaldırdı, bir işaret yaparak ortağıyla anlaştı. Bıçağını eline aldı ve basamakları çıkmaya başladı.

Tom ile Huck, kıllarını kıpırdatmadan oldukları yerde kaldılar. Tuzağa düşmüşlerdi!

Birdenbire merdiven yıkıldı ve Joe çöken tahtalarla birlikte düştü.

"Kahretsin!" diye bağırdı.

"Sanırım kaçsak iyi olacak," dedi çirkin suratlı. "Mallar ne olacak?"

"Bu durumda onları mağarama götüreceğim," diye yanıt verdi Joe. "Oradaki haçın altına saklayacağım. İntikamımı alana kadar güvende olurlar."

Adamlar dışarı çıktılar ve hemen birbirlerinden ayrıldılar.

"Gördün mü olanları?" diye sordu Huck.

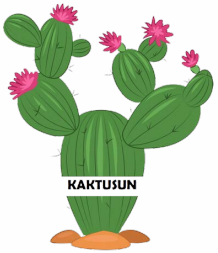
"Bizim kürekler olmasaydı Joe hazineyi gömmüş, biz de onu almış olacaktık. Bu kadar dalgın ve şanssız olmak zorunda mıyız?!"

"Joe'nun intikamdan bahsettiğini fark ettin mi?" dedi Huck.

"Tabii ki ettim."

"Senden bahsettiğini mi düşünüyorsun?"

"Korkarım evet Huck. Korkarım evet..."

SEKİZİNCİ BÖLÜM
MAĞARALARDA

BİR GÜN

Becky'nin babası Yargıç Thatcher okuldaki çocuklar için bir piknik düzenledi. Böylece Tom, Kızılderili Joe'yu (ve altı yüz elli gümüş parayı) düşünmeye biraz ara verdi.

Yargıç bir tekne kiraladı ve birkaç öğretmenin çocuklara eşlik etmesini sağladı. Tekne nehirde biraz gittikten sonra, arkasında tepelerin ve yer yer açıklıkların bulunduğu ormanlık bir sahile ulaştı. Öğretmenler son derece eğlenceli oyunlar düzenlediler, güneş tam tepeye yükseldiğinde de ağaçların gölgesinde yiyecekleri dağıttılar. Bir ara biri tepenin tam ortasındaki labirent gibi yayılan mağaraları ziyaret etme önerisini ortaya

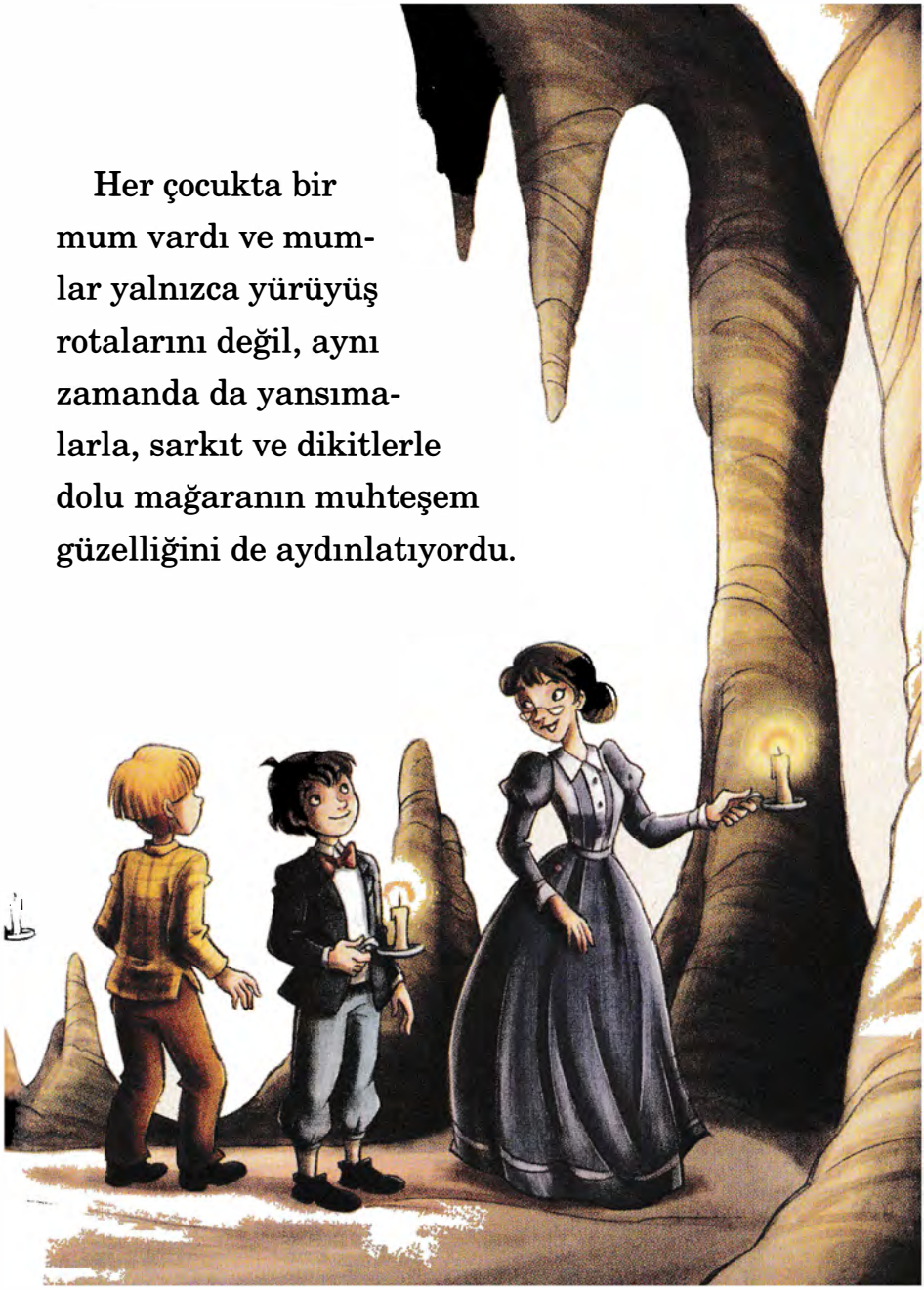
atınca çocukların oluşturduğu gürültülü bir grup harekete geçti.

Mağaraların girişi tepenin yan tarafının neredeyse ortasında bulunuyordu. İçeriye küçük bir ahşap kapıdan giriliyordu. Bu tünellerin dünyanın merkezine kadar indiği ve onları henüz kimsenin tam olarak keşfetmediği söyleniyordu.

"Bir arada duralım," dedi öğretmenler mumları yakarak.

Her çocukta bir mum vardı ve mumlar yalnızca yürüyüş rotalarını değil, aynı zamanda da yansımalarla, sarkıt ve dikitlerle dolu mağaranın muhteşem güzelliğini de aydınlatıyordu.

Dehlizler tüm gün kahkahalar ve bağırışlarla yankılandı, ta ki yavaş yavaş herkes girişe dönene kadar. Akşam olmuştu ve tekne hareket etmek üzere bekliyordu.

"Haydi! Herkes binsin!" dedi öğretmenler.

O sırada Huck limanda dolanıyordu. Tom ona kasabayı kolaçan etmesini, İspanyol gibi giyinmiş Kızılderili Joe'yu görürse onu izlemesini söylemişti.

Huck gezi teknesinin geri döndüğünü gördü.

"Ben burada çalışıyorum," diye düşündü Huck, "o ise eğleniyor." Bu haksızlık karşısında canı sıkılan Huck o gece içinde uyuyabileceği bir barınak aramaya koyuldu.

Ama Tom hiç mi hiç eğlenmiyordu. Becky ile mağaralar ve tüneller labirentinde kaybolmuşlardı. Bir çağlayan sesinin çekimine kapılarak aşağı doğru inen dehlizi izlemiş, kristallerle ışıldayan mağaradaki küçük yer altı gölüne ulaşmışlardı. Ancak o dakikadan sonra geri dönecekleri yolu bir daha bulamamışlardı.

Birdenbire bir delikten yarasa sürüsü fırlayınca kaçmak zorunda kaldılar. Bu olay Tom'un yönünü iyice kaybetmesine neden oldu. Çevresine bakınıyor ama geçtiği her yolu ya bir öncekine ya da bir sonrakine benzetiyordu.

Mumları tükenmek üzereydi. Tom'un kararsızlığını fark eden Becky'nin korkusu giderek artıyordu.

"Tom! Buradan nasıl çıkacağız?"

"Endişelenme Becky. Ben halledeceğim!"

Zaman geçiyor ama karşılarına çıkan geçitlerden hiçbiri Tom'a tanıdık gelmiyordu. Bağırmayı denedi, sesi kayalardan oluşan duvarlarda yankılanarak bir kahkahaya dönüştü.

"Yalvarırım Tom," dedi Becky korku içinde. "Bunu bir daha yapma."

Aramaya devam ettiler. Sonunda tamamen sönen mumları onları yoğun ve korkunç bir karanlığın ortasında bıraktı.

"Buradan kurtulamayacağız Tom!" diye sızlanıyordu Becky.

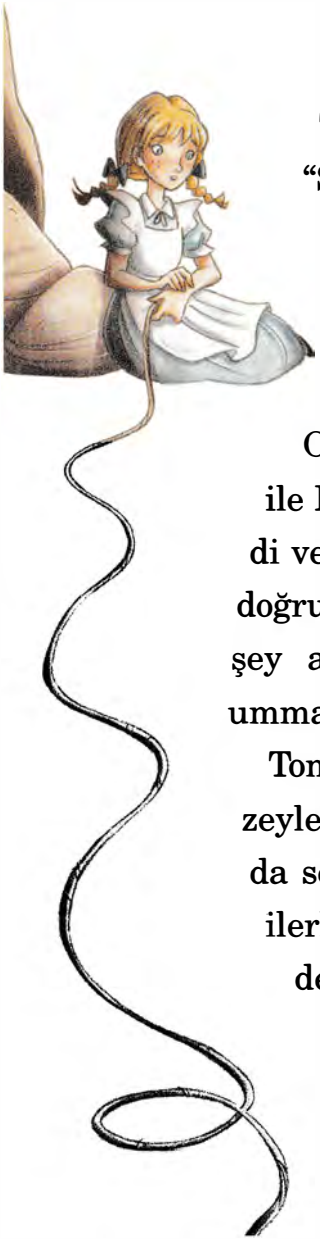
"Kurtulacağız, sana söz veriyorum," diye yanıt veriyordu Tom da. Ancak sesinden onun da kızla aynı korkuya sahip olduğu belli oluyordu. "Göreceksin, bizi arıyorlar ve birazdan bizi kurtarmaya gelecekler!"

İki talihsiz çocuk birazcık cesaret kazanmak için birbirlerine sarıldılar ve bir insan ya da adım sesi duyma ümidiyle en küçük gürültüye bile kulak kabartarak upuzun saatler geçirdiler. Ancak düzenli aralıklarla tavandan düşen damlalar dışında, çevrelerinde sadece sessizlik vardı.

"Ben burada daha fazla kalamayacağım," dedi Tom bir anda.

"Peki ne yapmak istiyorsun?" diye cılız bir sesle sordu Becky.

"Başka tünelleri keşfe gideceğim. Burada duracağımıza harekete geçersek bir çıkış yolu bulma olasılığımız artar."

Tom cebinden uzun bir ip çıkardı. "Sen ipin bir ucunu tut," dedi. "Ben de kalan kısmı aça aça dehlizlerde ilerleyeceğim. Böylece sana geri dönebilirim."

Ve dediğini yaptı.

O sırada teknenin gelmesiyle Tom ile Becky'nin yokluğu hemen fark edildi ve bir grup mağaraların olduğu yöne doğru yola çıktı. Ancak bu labirentte bir şey aramak samanlıkta iğne bulmayı ummaktan farksızdı.

Tom duvarların soğuk ve kaygan yüzeylerini elleriyle yokluyor, bir ışığa ya da sese rastlama umuduyla karanlıkta ilerliyordu. Ancak ip yeterince uzun değildi ve çocuk başka bir yönü denemek için her seferinde Becky'nin yanına geri dönmek zorunda kalıyordu. Sonunda daha keşfe çık-

madığı dehlizlerden birinde, bir kayanın sivri çıkıntısının arkasından ışık geldiğini fark etti. Bağırmak için ağzını açtı ama haykırışı boğazında söndü çünkü mumun arkasındaki kişi Kızılderili Joe'nun ta kendisiydi!

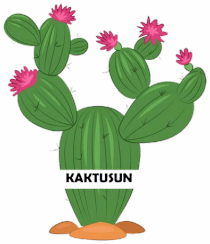
Tom duvara iyice yapıştı, felç olmuş gibi hiç kıpırdamadan durdu. Joe onu fark etmedi ve yoluna devam edip küçük bir boşluğa açılan deliğin arkasında gözden kayboldu.

Tom, Becky'nin yanına döndüğünde, Joe ile yaşadığı karşılaşmayı anlatmamaya dikkat etti.

Kızın yanında oturdu, onu teselli etti, hıçkırıklarını yatıştırmaya çalıştı. O uyuyunca canını dişine takarak son bir girişimde daha bulundu. Geriye sadece bir tane daracık tünel kalmıştı. Fazla düşünmeden oraya girdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM
HAZİNE

TOM bir ışık gördü. Ama kaynağı mum değildi; güneşin o sıcak, insana iyi gelen altın renkli ışığıydı. Bir çıkış yolu bulmuştu!

Tom, başını tepenin yan tarafında bir yerden dışarı çıkarıverdi. Mağaranın girişinin tam aksi yönündeydiler. Bayırın aşağısında nehir sakin sakin akıyordu. Tom, Becky'nin yanına döndü. Kız ona önce inanmadı.

"Bunu sırf ağlamayı kesmem için yapıyorsun," dedi. Ama Tom onu tünelden geçme-

ye ikna edene kadar ısrar etti. Sonunda Becky kurtulduklarını görünce sevinçten deliye dönerek Tom'a sarıldı.

Çocuklar, nehir kenarındaki balıkçılar tarafından kurtarılıp kasabaya götürüldüler. Yeniden sevdiklerine kavuştular, yemek yediler ve sonunda dinlenebildiler. İki tam gün boyunca uyudular.

Tom kendini yeniden iyi hissetmeye başlayınca ne zamandır haber alamadığı Huck'ı aramaya çıktı ama yolda Becky'yi görmek için evine uğramaya karar verdi. Yargıç Thatcher kızıyla ilgilendiği için Tom'a teşekkür etti, başkalarının da dalgınlıkla kaybolmasına engel olmak için mağaranın girişinin ağır bir demir kapı ile kapatıldığını söyledi.

Tom ancak o anda yer altındaki karşılaşmayı hatırladı.

"Neyin var?" diye sordu yargıç, çocuğun yüzünün solduğunu görünce.

"Sayın yargıç!" diye heyecanla yanıtladı.

"Kızılderili Joe! Sanırım orada, içeride!"

Mağaralara yeniden bir kurtarma grubu gönderildi. Ancak demir kapı açıldığında insanlar beklemedikleri bir manzarayla karşılaştılar: Kızılderili Joe yerde hareketsiz yatıyordu.

"Zavallı kötü adam," diye düşündü Tom. "İyi biri değildi ama yine de sonu, kimsenin hak etmeyeceği kadar korkunç oldu." Adama karşı acıma duygusu hissetti.

Ertesi gün Tom ile Huck sonunda konuşabildiler.

"Artık Joe olmadığına göre," dedi Huck, "hazineye elveda diyebiliriz."

Tom ona kurnaz bir bakışla baktı. "Belki de yanılıyorsundur Huck."

"Ne demek istiyorsun?"

"Joe'nun her şeyi bir haçın altına saklayacağını söylediğini hatırlıyor musun?"

"Eee... Ne olmuş yani?

"Ben o haçın nerede olduğunu biliyorum!"

Huck'un gözleri ışıldadı.

"Nerede?"

"Mağarada!"

"O zaman unut gitsin! Giriş kapatıldı!"

Tom ona göz kırptı.

"Yargıç Thatcher'in kapattığı yer mağaranın tek girişi değil ki."

"Ciddi mi söylüyorsun?"

Tom, Huck'ı bir salla tepenin karşı tarafına götürdü. Daha sadece birkaç gün önce Becky'nin elini tutarak indiği yamacı yeniden tırmandılar.

"Ben giriş filan görmüyorum burada," dedi Huck.

O zaman Tom kendini sık bir çalılığa attı, oradan da tepenin göbeğine girdi.

"Dünyanın en güzel saklanma yeri değil mi?" diye sordu Tom. "Bizim mağaramız olacak burası ve gizli sığınağımız haline gelecek. Bir çetemiz olacak, ne dersin Huck? Tom ile Huck'ın Çetesi! Kulağa hoş gelmiyor mu?"

"Gelmez olur mu!" dedi Huck. "Peki çetemiz ne yapacak?"

"Robin Hood'un yaptıklarını: Fakirlere vermek için zenginlerden alacağız!"

"Peki kendimize hiçbir şey ayırmayacak mıyız?"

"Haklısın. Kendimize de bir şeyler ayırırız."

"Ben varım Tom!"

"Ama şimdi ipi şu çalılığa bağlamam için bana yardım et. Bu labirentte bir kez daha kaybolmak istemiyorum."

Tünel boyunca sürünerek ilerlediler. Daha geniş bir dehlize ulaştıklarında Tom, Kızılderili Joe'yu gördüğü yeri bulmayı başardı. Oradan da Joe'nun girdiği deliğe gittiler.

"İyi bak Huck. Yukarıda, kayanın üstünde ne görüyorsun?"

Huck etrafı daha iyi aydınlatmak için mumu kaldırdı.

Mağarada samandan bir döşek, örtüler, bir fıçı barut, ayakkabılar, giysiler, tavuk kemikleri ve... gümüş paraların olduğu torba vardı!

"ZENGİN OLDUK!" diye haykırdılar Tom ile Huck. Haykırışlarının yankısı dehlizlerde yankılana yankılana dünyanın merkezine ulaştı.

Sonra Huck'ın aklına bir şey geldi, çocuk kaşlarını kaldırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Tom.

"Düşünüyordum da... Artık zengin olduğumuza göre çete işimize yaramayacak sanırım."

"Deli misin sen? Bu akşam bir toplantı yapmalıyız bence!"

"Harika! Ama gece yarısı olsun!"

"Elbette! Hem de bir tabutun üstünde yapalım toplantıyı!"

"Yemin de edelim!"

"Çeteye asla ihanet etmeyeceğimize yemin edeceğiz. Hainlik edenin vay haline!"

"Vay haline!"

YAZARLAR HAKKINDA

Mark Twain

En sevilen klasiklerden *Tom Sawyer'ın Maceraları*'nı dünya edebiyatına kazandıran yazar Mark Twain, 30 Kasım 1835'te Missouri eyaletinin Florida kentinde doğdu. İlk gençlik yıllarında bir basımevinde çalıştı. 18 yaşına gelince New York'a gitti. Kentten kente dolaştı. Daha sonra Mississippi'de buharlı gemilerde çalıştı. Gazete muhabirliği ve dergi yazarlığı yaptı. İlk romanı olan *Tom Sawyer'ın Maceraları* 1876 yılında yayınlandı. Ardından *Mississippi'de Hayat* (1883) ve *Huckleberry Finn'in Serüvenleri* (1885) romanlarını kaleme aldı. Bu üçleme Mark Twain'in başyapıtıdır.

Guido Sgardoli

İtalyan yazar Guido Sgardoli 1965'te Venedik yakınlarındaki San Donà di Piave'de doğdu. Yazarlığın yanı sıra veterinerlik yapan ve bol bol seyahat eden Sgardoli birçok gezi dergisine yolculuklarıyla ilgili yazılar yazdı. İlk kitabı 2004 yılında yayınlanan yazar kısa sürede çağdaş İtalyan çocuk ve gençlik edebiyatının en dikkat çeken yazarlarından biri oldu. 2009 yılında, En İyi Yazar dalında Hans Christian Andersen Ödülü'ne değer görüldü.